

Arrest

nr. 86 562 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner duurzame relatie in.

1.2 Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die aan de verzoekende partij op 24 maart 2012 ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.09.2011 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Telefoonrekeningen van de maanden maart 2011 tot en met oktober 2011: aangezien op deze facturen geen namen voorkomen, vormen deze documenten geen bewijs voor de relatie tussen betrokkenen.*
- Diverse foto's zonder datum: zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's getrokken werden. Daarom vormen deze foto's geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*
- Foto's waarbij een datum werd geschreven met de hand: deze foto's kunnen niet op hun authenticiteit getoetst worden en vormen daarom geen afdoende bewijs voor de relatie.*
- 1 foto met digitale datum op: aangezien op deze foto betrokkene niet te zien is, vormt deze foto geen bewijs voor de relatie.*
- Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motivatieplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel

39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen op grond van de gegevens die blijken uit de bestreden beslissing, het verzoekschrift en eventuele stukken bij het verzoekschrift, gelet op de concrete middelen die worden aangevoerd in het verzoekschrift. Zij zet vervolgens uiteen dat de concrete elementen van de motivering van de bestreden beslissing niet betwist worden, zodat een wettigheidscontrole mogelijk is. De verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, wijst de Raad op het volgende:

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij onder meer aanvoert dat verklaringen op eer blijkbaar nimmer aanvaard worden, gezien ze niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst, waarbij zij erop wijst dat ‘getuigenverklaringen’ letterlijk één van de aangeboden middelen tot bewijs waren die op 16 september 2011 opgevraagd waren. Zij besluit dat het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de verschillende documenten, waaronder de getuigenverklaringen die zij heeft voorgelegd met te stellen dat de “*motivatie*” de bestreden beslissing niet kan schragen.

De Raad stelt vast dat uit de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, inderdaad blijkt dat “*getuigenverklaringen*” werden opgesomd als over te leggen “*bewijzen van duurzame relatie*”. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gesteld dat verklaringen op eer door derden niet als afdoende bewijs kunnen aanvaard worden, aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst worden.

Daar de verzoekende partij de voorgelegde getuigenverklaringen niet bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, wijst de Raad erop dat het voor hem bij gebrek aan het administratief dossier onmogelijk is na te gaan hoeveel getuigenverklaringen werden voorgelegd, wat hun inhoud precies is en of en op welke manier de identiteit en hoedanigheid van de getuigen in kwestie kon nagegaan worden. Zodoende is het voor de Raad onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Bijkomend kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift met verwijzing naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet stelt dat zij en haar partner samen dier zoon, zodoende hun gemeenschappelijk ‘stiefkind’, opvoedt, waarbij zij verwijst naar een stuk dat zij bij haar verzoekschrift voegt, zijnde een uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister, afgeleverd op 14 september 2011. Noch uit het verzoekschrift noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden of de verzoekende partij dit stuk van 14 september 2011 vóór het nemen van de bestreden beslissing op 15 maart 2012 aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft overgemaakt. Bij gebrek aan een administratief dossier, is het voor de Raad aldus onmogelijk om na te gaan of dit al dan niet het geval is. De Raad benadrukt nogmaals dat, daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk maakt (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet ook aan dit gegeven geen afbreuk.

Het beroep dient ingewilligd te worden.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN